

Να σου πω για τις μοίρες; (λαϊκό παραμύθι από το Ξηρόμερο Αιτωλοακαρνανίας)

Κάποτε, τα παλιά τα χρόνια, σε ένα κεφαλοχώρι ζούσε ένας άρχοντας με πολλούς υποτακτικούς και κάθε τόσο έβγαινε με τους ανθρώπους του για κυνήγι στις γύρω περιοχές. Μια φορά, όμως, που είχαν απομακρυνθεί πολύ από το χωριό τούς έπιασε η νύχτα και ξέσπασε μια ξαφνική μπόρα και κρύο πολύ και έψαξαν να βρουν κάπου να απαγκιάσουν μέχρι να ξημερώσει και να πάρουν πάλι τον δρόμο του γυρισμού.

Βρήκαν μια μικρή πέτρινη καλύβα και ο φτωχός βοσκός που έμενε μέσα, τούς υποδέχτηκε καλόκαρδα, τους έβαλε να ζεσταθούν κοντά στην φωτιά και τους περιποιήθηκε με ό,τι είχε, μια και η γυναίκα του ήτανε λεχώνα και δεν μπορούσε να σηκωθεί. Όταν απόφαγαν, τους έβαλε να κοιμηθούν δίπλα στην φωτιά.

Ο άρχοντας ήταν πολύ καλομαθημένος και δεν μπορούσε να κοιμηθεί καλά στα σκληρά τα στρώματα και όπως ξαγρυπνούσε, εκεί κατά τα μεσάνυχτα, είδε τρεις γυναίκες στα κατάλευκα ντυμένες να στέκουν πανύψηλες και τρομερές πάνω από το νεογέννητο. Ήταν οι τρεις μοίρες που ήρθαν να μοιράνουν το παιδί. Φοβήθηκε ο άρχοντας και λούφαξε, να μη τον δουν. Τότε άκουσε τη μία να λέει με καθαρή φωνή: *«θα παντρευτεί την κόρη του άρχοντα, που είναι εδώ και πριν λίγο γεννήθηκε και αυτή».*

Από το ξάφνιασμα και από την ταραχή του ο άρχοντας, που έμαθε πως η αρχοντοπούλα κόρη του θα παντρευόταν έναν φτωχό τσοπάνη, δεν άκουσε τι είπαν οι άλλες δυο λευκοντυμένες γυναίκες, που μετά από αυτά που είπαν χάθηκαν και ο άρχοντας πετάχτηκε επάνω, ξύπνησε τους υποτακτικούς του, βούτηξε κρυφά το νεογέννητο από την κούνια και έφυγαν άρον άρον μέσα στην νύχτα από την καλύβα του φτωχού τσομπάνη.

Μόλις απομακρύνθηκαν καμπόσο, βρήκαν ένα ξέφωτο και το άφησαν εκεί να πεθάνει το έρημο από το κρύο και γύρισαν στο χωριό. Μα λίγο αργότερα πέρασε από εκεί ένας φτωχός άνθρωπος με την γυναίκα του, πολύ καλόκαρδοι και οι δυο τους και άκουσαν το μωρό που έκλαιγε και το πήραν σπίτι τους να το μεγαλώσουν μαζί με τα άλλα πέντε παιδιά τους.

Το παιδί μεγάλωσε και έφτασε 15 χρονών, όταν μια μέρα πέρασε από εκείνο τον τόπο ο άρχοντας, που είχε βγει πάλι για κυνήγι, έπιασε κουβέντα με τα παιδιά, να ρωτήσει πού θα βρει καλό μέρος να στήσει καρτέρι. Μα πάνω στην κουβέντα έμαθε πως το παιδί αυτό το βρήκανε σε ένα ξέφωτο και κατάλαβε πως ήταν το παιδί που αυτός είχε αφήσει να πεθάνει από το κρύο και ταραχτήκε που ζούσε ακόμα. Ρώτησε το παιδί αν ξέρει γράμματα και αφού δεν ήξερε, ζήτησε μια χάρη από τον πατέρα του, να πάει στην γυναίκα του, την αρχόντισσα, παραγγελία για κάτι που τάχα μου είχε ξεχάσει και μέσα στο γράμμα έγραψε: *«το παιδί που φέρνει το γράμμα να μη το αφήσεις να ζήσει».*

Στον δρόμο, όμως, το παιδί συνάντησε έναν ξενομερίτη, που το ρώτησε πού πάει και όταν του είπε το παιδί, ζήτησε να διαβάσει το γράμμα και ταραχτήκε πολύ με αυτά που διάβασε. Λυπήθηκε το καημένο το παιδί και έσβησε το μήνυμα κρυφά και έγραψε *«το παιδί που φέρνει το γράμμα να το στεφανώσεις γρήγορα με την κόρη μας»* και το ξανάδωσε στο παιδί.

Ταχιά έφτασε το παιδί στο κεφαλοχώρι και έδωσε το γράμμα στην αρχόντισσα που αν και ξαφνιάστηκε, έπρεπε να υποταχτεί στο θέλημα του αντρός της και γρήγορα κάλεσε τον παπά να στεφανώσει αμέσως το παιδί με την θυγατέρα της. Μα σαν γύρισε πίσω ο άρχοντας και είδε πως αυτό που άκουσε από τις μοίρες εκείνη την νυχτιά πριν χρόνια, έγινε τελικά, σκύλιασε και έψαχνε τρόπο να εκδικηθεί. Σκέφτηκε, λοιπόν, πονηρά να στείλει τον γαμπρό του πια ψηλά στα βουνά στους βοσκούς του, που έβοσκαν τα κοπάδια του και έγραψε ένα γράμμα με την εξής παραγγελία: *«το παιδί που θα σας φέρει το γράμμα να το σφάζετε γρήγορα και να το θάψετε, να μη το βρουν».* Το έκλεισε καλά το γράμμα και το έδωσε στην γυναίκα του να το δώσει, μόλις θα ξημέρωνε, να το πάει στο βουνό.

Η μάνα πήγε να ξυπνήσει τον γαμπρό της, μα σαν είδε το ζευγάρι να κοιμάται βαθιά, τους λυπήθηκε και σήκωσε τον γιο της, του έδωσε το γράμμα και τον έστειλε στο θέλημα του πατέρα του. Οι βοσκοί δεν το ήξεραν το αρχοντόπουλο, δεν το είχαν ματαδεί και σαν διάβασαν το γράμμα, σφάζανε το παιδί, άνοιξαν έναν λάκκο και το παράθавαν.

Σαν σηκώθηκε το πρωί ο άρχοντας και έμαθε πως αντί για τον γαμπρό του το παιδί του πήγε το γράμμα, καβάλησε το πιο γρήγορο άλογο και σαν άνεμος έτρεξε να προλάβει το κακό, μα ήταν πολύ αργά πια. Ο άρχοντας δεν άντεξε την συμφορά, που ο ίδιος ήταν αίτιος που έγινε, έχασε τα λογικά του και χάθηκε για πάντα.

Το παιδί έζησε χρόνια πολλά με την γυναίκα του και έκαναν και πολλά παιδιά, γιατί έτσι το είχαν γραμμένο οι μοίρες και ό,τι γράφει δεν ξεγράφει.

Αποστολοπούλου Παρασκευή (γραπτή απόδοση)